



\*\*\*

Mama ta știa că ești fericit în casa și pe strada bunicii tale, te vizita de două sau trei ori pe săptămână în orașelul copilăriei tale, venea cu trenul din capitala de județ unde trăia cu tatăl tău vitreg și îți aducea ciocolată, fructe și haine noi pe care le găsea mai ușor în marile magazine din orașul unde locuia. De fiecare dată când venea în vizită la tine și la bunica te găsea jucându-te cu prietenii tăi, te duceai la ei sau îi primeai în curtea bunicii, aveai prieteni foarte buni cu care te distrai întruna. Gilbert era cu patru ani mai mare decât tine, locuia la vreo zece case de a ta, îi plăcea și lui să meargă la pescuit, era un pescar de rîu foarte bun; tatăl lui era pescar și vînător, avea o pușcă de vînătoare și o pușcă cu aer comprimat.

Ești acasă, în țara fiicei tale, stai în bucătărie și te uiți la cutia de plastic deschisă pe masă, vezi vreo sută de proiectile mici de metal în această cutie „LUFTGEWEHRKUGELN \* AIRGUN PELLETS“, nu mai știi cum a ajuns cutia asta la tine acasă; revezi partidele de vînătoare în compania lui Gilbert, cu pușca cu aer comprimat a tatălui său.

Trăgeați în ciori, vrăbii, porumbei și grauri, vînați aceste păsări în curtea și în ograda casei lui Gilbert, tatăl lui vă spunea „bine că nu trageți în pisici și ciini!“. Încarci pușca cu aer comprimat, o pui pe umăr și îi plasezi țeava între două scînduri de lemn din gard, ochești vrăbiuța așezată pe una din crengile părului, îți ții respirația, strîngi bine pușca în mâini, apeși pe trăgaci și vezi vrăbiuța căzînd de pe creangă, alunecînd printre alte crengi, apoi ajungînd pe pămînt. În vreme ce scoți pușca dintre scînduri, Gilbert se duce după vrăbiuță, o ia în mînă și cheamă pisica, spune „e a treia vrăbiuță cu care se alege pe ziua de azi!“. Sora lui Gilbert are aproape vîrsta ta, vă ceartă, vă spune „sînteți insuportabili, omoriți păsările astea degeaba!“. Tatăl lui Gilbert vrea să omoriți ciori, spune „trebuie să omoriți

multe ciori, după ce le omoriți trebuie să le tăiați picioarele, o să duc picioarele de ciori la asociația vînătorilor, ne vor da cîte un cartuș pentru fiecare pereche de picioare de cioară“. O vezi pe pisica lui Gilbert cum mușcă din penele și carnea vrăbiuței, vezi sîngele vrăbiuței pe botul pisicii, Gilbert îți ia pușca din mînă, se duce spre curtea păsărilor, zice „o să tragem în graurii care vin să mănînce fructe de salcîm“, tatăl lui vă spune „așa, foarte bine, aș omorî chiar eu graurii aștia cu pușca cea mare, că nu mai conțin să mănînce fructele copacului ăstuia, iar fructele astea dau un rachiu bun!“. Gilbert îți arată cu degetul zecile de grauri care se așază pe ramurile salcîmului, deschide portița ogrăzii, se îndreaptă spre cușca cîinelui, ajunge lîngă cușcă, îngenunchează, pune țeava puștii pe acoperișul cuștii, ochește un graur și trage; pasărea cade pe acoperișul bucătăriei de vară, tu pleci de lîngă Gilbert și te duci după graurul mort, te urci pe o stivă de lemne de foc, te agăți cu mîinile de marginea acoperișului bucătăriei de vară, rămîi agățat de acoperiș, te legeni, îți ridici piciorul drept, îl îndoi și îți pui piciorul drept pe streășină; te așezi pe burtă la marginea acoperișului bucătăriei de vară, te ridici, faci cîțiva pași pe acest acoperiș și culegi pasărea moartă, o arunci jos, spre Gilbert.

Ciorile erau păsările pe care le vînați cel mai greu, își petreceau timpul în crengile copacilor care mărgineau rîul și pe cîmpuri. Erați obligați să mergeți la malul rîului cu pușca cu aer comprimat, vă ascundeți la poalele unei sălcii sau ale unui plop și așteptați un sfert de oră sau chiar cîteva zeci de minute pînă la sosirea unei ciori în copacii de alături. Cel care trăgea își punea țeava puștii pe umărul celuilalt, n-aveți voie să vorbiți, n-aveți voie să faceți zgomot, trăgătorului îi era greu să ochească printre crengile copacilor, cioara își schimba locul sărind pe creanga ei, ciorile nu mureau imediat ce erau lovite de micul proiectil de plumb, cădeau pe jos rănite și se zbăteau, uneori cădeau în apă și vă aruncați în rîu ca să le recuperați. Cel care trăsese asupra ciorii trebuia s-o omoare sucindu-i

gîtul. Tot el trebuia să-i taie și picioarele cu briceagul. Ciorile moarte sfîrșeau întotdeauna în groapa de gunoi de pe malul rîului, Gilbert locuia într-o zonă unde pe o parte se aflau casele și pe cealaltă parte era albia rîului; oamenii care locuiau în fața rîului se obișnuiseră să-și arunce gunoiul și multe alte obiecte pe malul rîului, pentru asta era suficient să iasă din casă, să traverseze strada care nu avea trotuar pe partea cu rîul și să arunce conținutul găleților de gunoi pe pantă, unde se adunau toate: sticle goale, crengi de copac, cutii de conserve, resturi de alimente, apa murdară de la rufe, cartoane, obiecte din plastic.

Păsările în care trăgeați cel mai des cu pușca cu aer comprimat erau porumbeii, pe care îi găseați pe antenele de televizor. Fiecare familie avea un televizor alb-negru, fiecare televizor avea o antenă și aceste antene erau montate pe acoperișurile caselor sau pe stîlpii metalici care depășeau casele în înălțime.

\*\*\*

Ea stă în fața ta și te privește, îți spune „trebuie să mergem, dacă vrei te împing spre casă!“, spui „de acord!“, te uiți în sala mare a restaurantului, cauți chelnerița din priviri, o vezi aproape de bar, ridici mîna dreaptă, rămii cîteva secunde cu brațul drept ridicat, chelnerița ia de la bar o tavă pe care vezi pahare pline cu băuturi, se întoarce și începe să meargă cu tava în mîini, înaintează printre mesele și scaunele din restaurant, te observă, îți face un semn afirmativ cu capul, tu îți cobori brațul drept, o privești pe femeia așezată în fața ta, o vezi căutînd prin geantă, îi vezi portofelul în mînă, îi spui „ești invitata mea, eu plătesc, poți să-ți bagi portofelul la loc!“, ea spune „mulțumesc!“ și lasă portofelul pe masă, chelnerița se apropie de voi, e lîngă tine și îți dă nota consumației. Îți scoți portofelul și cauți în el mai multe bancnote, scoți banii și îi dai chelneriței, îi spui „e în regulă, păstrați restul!“, ea îți răspunde „mulțumesc, o seară bună!“, femeia care e cu tine se ridică și își ia haina de

piele de pe spătarul scaunului, o îmbracă, își bagă portofelul la loc în geantă, se uită la tine cum îți pui haina de iarnă.

După ce ieșiți din restaurant o luați la dreapta, spre trecerea de pietoni, mergeți pe lîngă taxiurile care își așteaptă clienții în stație, ajungeți la semaforul de la trecerea de pietoni, așteptați cîteva zeci de secunde pînă se face verde, traversați și de cealaltă parte a străzii o luați la stînga; după cîteva metri ea cotește la dreapta, pe trotuarul cu *Le Grand-Chêne*, tu o urmezi, ești cu un pas în urma ei, ea îți spune „noroc că mi-am pus cauciucurile de iarnă, sînt porțiuni foarte alunecoase pe stradă!”. Acum mergi alături de ea, treceți pe lîngă un restaurant și o galerie de artă, ajungeți în față la *Palace*, o luați la dreapta, spre intrarea în PARCAREA SAINT-FRANÇOIS; ajungeți în fața liftului din parcare, ea apasă pe buton, așteptați cîteva clipe, vedeți cum ușile liftului se deschid lateral, intrați în cabină, ușile se închid și, în vreme ce coboriți pînă la nivelul unde se află mașina ei, citește pe afișul lipit pe peretele liftului:

„Pentru a respecta normele de securitate,  
trebuie să instalăm uși anti-incendiu în mijlocul rampelor,  
între etaje.

Din acest motiv, lățimea pasajului este  
redușă.

Vă rugăm să vă adaptați viteza,  
să luați virajele mult spre exterior și  
să pătrundeți pe rampe cît mai  
paralel posibil.

Ne cerem scuze pentru aceste  
modificări și vă mulțumim  
pentru înțelegere.

Direcțiunea“.



Cabina liftului se oprește la nivelul cerut, ușile se deschid, femeia care te însoțește îți spune „tocmai am citit un text care pare să fi fost scris anume pentru tine“.

\*\*\*

Ești așezat în fața calculatorului tău deschis și privești pe ecran mesajele electronice pe care le-ai primit, faci să alunece mouse-ul calculatorului pe mousepad, deplasezi cursorul pe ecran, îl pui pe mesajul care are drept titlu „19 motive“, dai clic cu arătătorul drept pe butonul din stînga al mouse-ului, vezi afișîndu-se mesajul și îl citești:

„19 motive pentru a rămîne în țară

1. Pentru că țara o poți părăsi oricînd... Nimeni nu te ține cu forța în țară.

2. Pentru că în țară toți sînt gata să împartă cu tine tot ce au: cîntecele idioate pe care le ascultă cu volumul dat la maximum în mașina lor, viroza în mijloacele de transport în comun și femeile lor care stau acasă.

3. Pentru că în țară un marinar a devenit președinte. Imagi-nează-ți unde poți ajunge dacă ești pompier sau mecanic auto.

4. Pentru că numai în țara noastră există mai multe jeepuri decît milionari și mai mulți milionari decît întreprinderi.

5. Pentru că numai la noi pare firesc să primești fără să oferi nimic în schimb.

6. Pentru că țara noastră e singura în care, dacă nu faci altceva decît să te uiți la cei care muncesc, primești o primă de spectator numită «îndemnizație de conducere».

7. Pentru că numai la noi poți profita zilnic de o ospitalitate nelimitată, de exemplu în traficul urban, unde ți-e dat să auzi sute de înjurături.

8. Pentru că sîntem singurul popor din lume la care apelativul «hoțule!» este o formulă de tandrețe.

9. Pentru că numai la noi îi poți vorbi de rău pe unguri, pe bulgari, pe evrei și pe locuitorii din fiecare regiune a țării, și asta să fie considerat amuzant.

10. Pentru că ne lăudăm cu cea mai bună șaorma, deși la noi nu există decît o foarte mică minoritate de cetățeni de origine arabă.

11. Pentru că doar la noi o femeie poate fi poreclită Miss Sensual fără a fi neapărat o actriță de filme porno.

12. Pentru că avem mult mai multe Silicon Valley decît americanii; dar ale noastre nu se află între dealuri înalte ca în California, ci în sîniile unei singure femei din guvern.

13. Pentru că la noi poți obține carnetul de conducere fără să dai nici un examen.

14. Pentru că numai în țara noastră se poate organiza Campionatul Mondial de 3000 km slalom cu obstacole: căruțe, gropi, cîini vagabonzi înfometaji, bețivi.

15. Pentru că la noi zăpada este considerată sfîntă doar fiindcă vine din cer; odată ce a căzut pe drumuri, nimeni nu mai îndrăznește să se atingă de ea.

16. Pentru că la noi ziua de lucru începe cu o pauză.

17. Pentru că sîntem atît de legați de noțiunea de politețe, încît ne e greu să ne dăm și un simplu «bună ziua!».

18. Pentru că numai la noi se cumpără parfumuri după nume și nu după miros.

19. Pentru că atunci cînd toate locurile din Infern vor fi ocupate, țara noastră va deveni o destinație de substituție pentru acesta; cei care vor rămîne în țara noastră vor fi scutiți de cheltuielile de transport în Infern“.

Ai trăit căderea partidului unic în țara ta, la începutul evenimentelor care aveau să marcheze sfîrșitul dictaturii erai în capitala de județ unde trăiau mama ta și tatăl tău vitreg,